

La República que volem

written by Miquel Manubens | 10 d'octubre de 2017

No m'atreuria mai a afirmar com ha de ser "la república que tots volem" com veig sovint en escrits d'altri, perquè en una societat plural i democràtica cadascú té dret a voler coses diferents i per això existeixen els parlaments multicolors.

Fa anys que us porto explicant que això de la república, sense més, és una estafa semàntica, i que si no es va més enllà a explicar com s'organitzarà aquesta república només és un recurs subliminar publicitari per a únic benefici d'una formació política. Ser republicà no és ni de dretes ni d'esquerres, és ser partidari una determinada manera d'ordenar l'Estat que per si sola no és democràtica.

També us vull recordar d'antuvi que fa anys que us explico que no vull cap nou estat sinó que Europa ens torni l'estat que teníem l'11 de setembre de 1714, perquè només així ja tenim Constitucions tot recuperant la nostra dignitat sobirana.

Les Constitucions defineixen les nostres fronteres: Corbeil la frontera amb França, Almizra la frontera sud-oest amb Castella. Les Constitucions defineixen que el Principat va de Salses al Cinca, i que les Balears són indestriables del Principat, i que els valencians són per *ius soli* o *ius sanguinis* ciutadans catalans de ple dret.

El següent pas és simple, denunciar a Estrasburg els Tractats de Pirineus i Utrecht per il·legals, com que no es van acordar amb l'aprovació de les Corts Catalanes, i reclamar a GB i USA, com estats successors de l'Anglaterra de 1705 el compliment efectiu del Tractat de Gènova, que obliga a la defensa de les Constitucions malgrat perdre guerra.

A més, i detall no menys important: recuperant el nostre vell estat no creem cap precedent a Europa, doncs som l'única nació sense estat d'Europa que podem afirmar que érem un estat

constitucional.

Creuen alguns que recuperar la nostra vella història no apropiaria els immigrants a l'objectiu, fet que demostra un avergonyiment indigne, o un desconeixement de la pròpia història. Tot immigrant a altres països se sent honorat de compartir la història de la Nació que els acull, arreu del món. Per què aleshores un immigrant nostrat no se n'hauria de sentir, quan la nostra és justament la més llarga de defensa de les llibertats ciutadanes al món.

I ara que Alfred de Zayas, expert de l'ONU, buscant donar una solució al nostre problema ha manifestat "Hem a revisar el Tractat d'Utrecht de 1713 que garanteix els drets històrics de Catalunya, abolits el 1716 pel rei Borbó, perquè només anant a l'arrel del problema es poden solucionar els problemes" queda clar en l'àmbit internacional l'infantilisme del "nou estat", i que només ens escoltaran si defensem que érem un ESTAT CONSTITUCIONAL.

Més enllà d'això tampoc ens expliquen gaire com seria la nova i indefinida "república", i a mi em planteja molts dubtes:

Serà com França i Amèrica on el govern el tria el president i així estan permanentment enfrontats al Congrés cosa que dificulta progressar? O serà més un càrrec simbòlic com a Alemanya igual com ho són de simbòlics els reis de les monarquies democràtiques europees?

Com organitzarem l'administració d'aquesta república. Serà com a Dinamarca on Parlament, govern, partits, i tribunal suprem comparteixen edifici (Dinamarca és una monarquia). Serà com als països bàltics on els parlamentaris, si s'han de quedar a dormir a la capital, tenen una habitació a l'hotel propietat del Parlament on dormir en un menjador col·lectiu gratuït.

Seria magnífic que el Parlament de l'estat independent és situes al Palau Nacional i tota l'actual Fira de Montjuïc passés a ser les seus de totes les conselleries, així tots

junts no necessitarien els cotxes oficials per a anar a reunions entre ells.

M'agradaria també que les eleccions al Parlament es fessin per districtes electorals d'un diputat per cada 50.000 habitants, escollits en sistema majoritari, i si és necessari, en segona volta dels dos primers, per així poder tenir representades totes les comarques. Al final afegiríem el nombre de diputats que compensessin la proporcionalitat total entre partits. El Parlament així escollit seria representatiu tant proporcionalment com territorialment.

En un Parlament llibertari com el que tenia Catalunya, o el que té Anglaterra, no és necessari que els diputats ho siguin a temps complet. Podrien fer les sessions els dissabtes, i la resta de la setmana treballar a la seva empresa. I si el diputat no pot, algun dia, anar a la feina per afers extraordinaris que l'Estat indemnitzí l'empresa que li paga el sou. Sí, ho heu entès bé, els diputats sense sou públic, ni dietes...

En canvi, en les eleccions municipals, sóc més partidari del sistema americà. Cada partit o associació presenta un candidat, el que guanya és batlle, i aquest batlle entra amb el seu equip i el seu programa, i fins a una altra. Convertir cada Ajuntament en un mini parlament on aborden, condemnen o feliciten temes en els quals l'Ajuntament no té competències és una estafa al contribuent. Per a mi un Consell Comarcal és un grup de WhatsApp dels alcaldes de la comarca, i no un lloc on anar a fer la migdiada cobrant dietes.

Podrà ser així o tot seguirà sent ple de menjadores dels partits als quals només canviarem els noms? Canviant Diputació per Vegueria i a continuar malbaratant els nostres impostos per pagar sous públics als alliberats dels partits polítics? Podrà ser un país normal o hem de seguir finançant els diaris privats per així tenir, com els espanyols, la propaganda de partits gratuïta? Es continuaran fent obres per interès

polític com el traçat de la L9 (un dragon khan de 16.000 M de €) o per criteris de rendibilitat i necessitat.

Qualsevol dubte que tingueu de com ha de ser la Catalunya del futur, si consulteu les Constitucions Catalanes, trobareu la resposta. Des que les eines de treball no són embargables per la hisenda pública, fins que un català no pot ser detingut dintre casa seva. Fins i tot tindríeu clar com ha de ser el nostre exèrcit: Miquelets (exèrcit professional), Coroneles de gremis o viles (Guàrdia Nacional) i Almogàvers (suport a missions humanitàries a l'exterior). Tot és clar a les velles Constitucions.

No, no necessitem UNA Constitució, és més senzill, podem tenir UNES constitucions, hereves de les de 1714, un cop actualitzades, i modificables cada tres anys, en comptes de crear una Constitució totèmica com fan els veïns espanyols.

I finalment el nom. El nom no pot ser cap al que es pugui afegir cap adjectiu, per tant la millor definició és la que feien servir a les Corts de 1705: "República del Principat de Catalunya", perquè només aquest nom reflecteix continuïtat històrica: Som hereus d'una nació que va nèixer el 10 de març de 988, quan Borrell II converteix Catalunya en un estat independent. El 1214 tinguérem les primeres corts. Des de 1283 teníem Constitucions. Des de 1289, un govern, i des de 1413 la divisió de funcions entre corts, govern i rei era tan clara o més que en països que van fixar-ho en constitucions 400 anys més tard.

Les constitucions catalanes permeteren a Pau Claris proclamar la República Catalana, i les últimes de 1705 veten eternament la casa de Borbó al tron de Catalunya.

Per acabar us recordo de nou la frase del president americà John Adams: "No podem esperar que altres ens reconeixin si primer no ens reconeixem nosaltres mateixos", i jo personalment en una república nou estat propi (una espanyeta

arreglada) no em reconeixeré.